Од бројних људских „врлина“, некако ми најтеже на живац иде – умеће да се ћути, кад му време није. Посебно у времена кад је чак и непристојно ћутати.

А кад говорити и одговарати знači бити одговоран према окружењу али пре свега – себи!

Пре две недеље, у овој рубрици, осванули су моји следећи редови:

„За Оливеру Зекић први пут сам чуо у једној од бројних легенди које су пратиле убиство Славка Ћурувије. Сведоци тако кажу да је у понедељак 5. априла 1999. у Дневнику ИИ РТС-а читана пашквила ‘Ћурувија дочекао бомбе’, аутора Мирослава Марковића, где се инсинуира да је Славко Ћурувија током посете Вашингтону тражио бомбардовање Србије. Сага, даље, каже да је свега десет минута по читању тог опасног штива Ћурувију назвала једна новинарка Славковог ‘Дневног телеграфа’ и обавестила га да Александар Вучић са тим прилогом – нема ама баш ништа. Историја бележи да је 6 дана касније Славко убијен. Професији је познато да се новинарка која је глумила курира одазива на име & презиме – Оливера Зекић.“

Одмах је уследио рафал одговора из медијског Гвозденог пука који као да је лично постројио Александар Вучић: од – чија жена курва, оног посилног Горана Весића; преко – ју, ју, ју, зар ја то у овом добу; или реакције „колегијума Пинка“ који се згрозио како примитивно вређам угледну чланицу Савета РЕМ али и све жене називам – курвама; све до голубице превртачице и медијске конкубине свих режима, која је, наменски за Пинк и Информер, оштро осудила „подмукао и сплеткарошки напад на Ољу Зекић“.

„Морам да браним Оливеру Зекић од подмуклог, сплеткарошког начина на који је Славиша Лекић увлачи у убиство нашег издавача и колеге Славка Ћурувије“, била је отресита Љиља Смајловић.

За даљи ток приче важно је упамтити да медијска конкубина свих режима брани Оливеру Зекић „од подмуклог, сплеткарошког начина на који је Славиша Лекић увлачи у убиство нашег издавача и колеге Славка Ћурувије“.

Само десетак дана касније, у Недељнику, где под геслом „више од политике, мање од зла“ редовно контаминира цењени публикум, Смајловићева открива:

„Славко нам је рекао да гаси оба листа јер неће да прави новине за цензоре. Историја зна да је улога цензора припала министру за информисање Александру Вучићу, који ће од Оливере Зекић затражити да Славку пренесе како он и његово министарство не стоје иза напада РТС-а и Политике Експрес на Славка, објављеног под насловом ‘Ћурувија дочекао бомбе’. Неколико дана касније је убијен.“

Ређајући општепознате чињенице, ја, по суду Љ. С. подмукло и сплеткарошки, увлачим Зекићеву у убиство Славка Ћурувије, дочим Љ. С., еталон новинарског кодекса кад у питању нису страначки интереси – „шири истину“!

У међувремену се Оливера Зекић пожалила Комисији за жалбе Савета за штампу на Данас и моју маленкост. У жалби ме и Зекићева, баш попут Љ. С., оптужује да сам је прогласио помагачем у убиству новинара Славка Ћурувије:

„Аутор иде толико далеко да измишља и наводи садржај наводне поруке коју сам ја непосредно убиство господина Ћурувије истоме пренела“!

Важно је упамтити: „аутор измишља и наводи садржај наводне поруке…“!

А сад се вратимо у 2006. годину: 24. је август где извесна Оливера Зекић у листу Пресс, износи детаље о једном „врло интересантном контакту са некадашњим министром информисања Александром Вучићем“:

„У понедељак 5. априла у Дневнику ИИ РТС-а емитован је прилог у коме Славка Ћурувију оптужују да је у Вашингтону лобирао за бомбардовање Србије, које је тада увелико трајало. Пет минута после тог прилога позвао ме је блиски Вучићев сарадник и рекао да се јавим министру. Када сам окренула Вучића, од њега сам чула да он нема никакве везе са тим прилогом и да ће он одмах бити скинут са програма. Одмах сам о томе обавестила Славка. И мени и њему било је чудно што се Вучић јавио први. До данас нисам сигурна да ли је нешто знао или не. Могло је да буде случајно, али не мора да значи… – наводи Зекићка, и подсећа да је Славко Ћурувија убијен свега шест дана касније, у недељу 11. априла, на православни Васкрс.“

Упоредите ли мој, Љиљин па, Оливерин „исказ“, закључићете што и ја: паковања се мало разликују, ако ме разумете.

Мој „подмукао и сплеткарошки напад на Ољу Зекић“ био је камен темељац тезе да особа која је глумила Вучићеву голубицу писмоношу а онда завршила у кабинету Банета Ивковића, одакле је дегажирана до Ивице Дачића, није ништа друго него оличење политичког неморала и дезинтегритета, које ће каријеру закопати као огољена слика и прилика ошљарења, нерада, институционалног урушавања и бахатости РЕМ-а.

Шта је хтела Љиља најпре одбраном а онда „подмуклим и сплеткарошким нападом“ на Ољу Зекић – не знам.

Али знате шта је слатко: Смајловићева ће седети у Комисији за жалбе и одлучивати о судбини мог текста у Данасу на који се жалила Зекићева а чије је делове Љиља „преписала“!

Како живот пише романе, спаја голубице и немилосрдно укршта медијске апсиде.

П.С. Овај текст писан је дан након што је председник Вучић многима од нас поручио да се ј.б.мо и да смо кр.т.ни. Није био метафоричан!

(Данас)